

אור הנר

עורך: נדיה אטון

פרקי אבות פרק ב'

דבר העורך

"אָדָם פֿי יְהִיָּה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אֹר סַפְחַת אֹר בְּהֶרֶת וְיִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לְנֹגַע צָרְעַת"

שנים רבות חיכינו לזכות להיקרא בכינוי, שלו זוכים בסיעתא דשמיא זוגות רבים: אבא ואימא.

מספר שנים לאחר שנישאנו, התברר לנו שקיים אצלנו קושי בהבאת ילדים לעולם. כמוכן שמידי יום ביומו העתרנו בבכיות, בתחנונים ובתפילות לבורא העולם יתברך ויתעלה, שיזכה אותנו בילדים. עברנו טיפולי פוריות ארוכים ומיגעים מאד, אך ה' יתברך החליט שעדיין איננו זכאים להיפקד בזרע של קיימא!

החווייה הקשה ביותר מבחינה נפשית וחברתית, אותה עובר כל זוג שטרם זכה להיפקד הינה חוויה קשה ביותר, שלא לדבר על הממון הרב שעל כל זוג כזה להשקיע בכל טיפול פוריות ובל נשכח את האכזבה הגדולה של הטלפון שאותו מקבל הזוג מבית הרפואה שבו עבר את טיפול הפוריות, שיחת טלפון המבשרת לו שלדאבון הלב, עוד טיפול פוריות לא הצליח.

כמובן שלא התייאשנו (ואיננו מתייאשים לעולם והמשכנו לפנות לבורא עולם בתפילות, בבכיות ובתחנונים).

עברו עוד מספר שנים וטרם נפקדנו. כבר עברנו חמשה-עשר טיפולי פוריות, שבכולם לא נפקדנו. בערב ראש השנה, שנה וחצי לפני לידת ביתנו היקרה, חשבה אשתי: איזו זכות נוספת יכולה אני להוסיף לעצמי ממש בפתחו של יום הדין? - אולי באמת אתחיל ללמוד מידי יום את ענייניי והלכות שמירת הלשון, וכך, אכן עשתה רעייתי היקרה.

זמן לא רב לאחר שהתחילה אשתי להקפיד בלימוד הלכות שמירת הלשון (תוך כדי שנפגשנו עם מספר רבנים צדיקים וחשובים) ב"ה זכתה אשתי, לאחר 12 שנות עקרות להיפקד בבית יקרה ומתוקה.

לביתנו היקרה קוראים: צופיה-הודיה - צופיה, על שם הציפיה לה חיכינו לבן/לבת במשך שנים רבות וכן, על שם הפסוק הידוע ממשלי (פרק ל"א), אותה אנו אומרים מידי ערב שבת קודש, במזמור: "אשת חיל": "צוּפִיָּה הַלִּיכּוֹת בֵּיתָהּ וְלֶחֶם עֲצָלוֹת לֹא תֹאכֵל" והשם השני, הודיה - כביטוי להודאה הגדולה שאותה אנו מודים בכל יום לבורא העולם יתברך ויתעלה על הזכות שזכינו להפקד בבית כה יקרה!

למדים אנו עד כמה עד כמה אנחנו צריכים להיזהר ולהישמר בשמירת הלשון שלנו, עלינו לקבל על עצמנו בלי נדר לנסות ולהשתדל לשמור על פינו מדיבורי לשון הרע והוצאת שם רע. יהי רצון שנזכה לראות מעלת חברינו ולא חסרונם, ונזכה לראות בביאת משי צדקנו במהרה בימנו שבת שלום ומבורך.

בפרשיות השבוע שנקרא השבת, לומדים אנו על נגע הצרעת. נגע הצרעת מגיע לאדם עונש על שדיבר לשון הרע. התורה מלמדת אותנו שאדם שנגזר עליו לקבל צרעת, איננו מקבל מיד צרעת בגוף, אלא תחילה הנגע מופיע בקירות הבית, ואם בכל זאת האדם איננו חוזר בתשובה מתקדם הנגע לבגדים שלובש האדם, ואם גם במקרה זה אינו מתחרט על מעשיו - הנגע מופיע על גופו. משום שהקב"ה לפני שהוא נותן את הדין - הוא נותן התראה. גם בחיי היום יום שלנו יש לנו רגעים של הזדמנויות חשובות מאוד, הקב"ה שולח לנו איתותים וסימנים מן השמים, אך אם האדם אינו נותן דעתו אליהן, הן עלולות לחלוף על פניו מבלי שיתירו בו אפילו רושם כלשהו.

ונשאלת השאלה: כיום שאין לנו בעוונותינו הרבים את בית המקדש, ואין את מחלת הצרעת לבעלי לשון הרע, מה עונשם של בעלי לשון הרע?

כתב החפץ חיים: דע, שכמו שהנחש נענש בענין מזונו, שנאמר: "ועפר תאכל כל ימי חיך", כך הוא מי שהוא בעל לשון הרע נענש בעוני, כמו שכתב בספר הקנה וזה לשונו: "ראה והבן: שכל המוציא לשון הרע מפיו נידון בצרעת - ומסיים שם בסוף דבריו - שמי שאינו נעשה מצורע נידון בעניות, ושקול העניות כצרעת, והרי הוא עני הנמסר בידי אדם, עיין שם".

"ובאמת לפלא הוא בעיני" ממשיך החפץ חיים, "שטבע בני האדם לחפש סגולות וברכות מאנשים גדולים להצלחה על פרנסה - ומה

יועילו להם כל הסגולות והברכות אם חס ושלום, הוא מורגל בזה החטא של לשון הרע ורכילות...

ואם היו שומעים דברי הייתי מיעץ להם יותר שישמרו עצמם בזהירות יתרה מזה החטא, ובפרט מלעשות בפועל ממש רע לחברו מענין גזל וחמס ואונאה וכיוצא בזה (שזה בודאי גורם גדול שיבזבז נכסיו על ידי זה וירד לטמיון), שאז בודאי יתברכו נכסיהם יותר מכל הסגולות".

אך עלינו לדעת, כי כשם שעוון שמירת הלשון גורם לצרות ובעיות לאדם המדבר, כן גם להפך אדם ששומר את פיו זוכה לגדולות ונצורות.

הסיפור שלפנינו ממחיש את כוחה של שמירת הלשון, כמה ניסים ונפלאות אפשר לחולל בזכות זאת.

לאתר שמירת הלשון הגיע סיפור, ובו סיפרו אחד הזוגות שלא זכו לפרי בטן: "ברוך ה' אנו נשואים למעלה מעשרים שנה וסיפורנו המרגש, מתחיל לפני כעשר שנים.

ברשיורת הנזריע מצורע

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו"

כותב על כך האור החיים צריך לדעת למה הוצרך לצוות על זה, מאחר שכבר אמרה תורה בפרשת "לך לך" כל פרטי דיני מילה, כלומר, הצייוי על המילה נאמר כבר בפרשת "לך לך", לאברהם ולזרעו, ומדוע הוצרכה התורה לחזור ולשנותו כאן? תחילה מיישב האור החיים הקדוש, שהפסוק "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" מלמד דברים שלא נלמדו מהצייוי בפרשת "לך לך", כגון, שהמילה צריכה להיות דווקא ביום (ולמדים ממה שנאמר כאן "וביום") וכן שמצוות המילה דוחה את השבת (וגם זאת דרשו חז"ל מהמילה "ביום", כמבואר במס' שבת דף קלב.).

מקשה האור החיים הקדוש: לכאורה תמוה, שהרי דין זה שהמילה צריכה להיות ביום, למדה הגמ' דווקא מהכתובים בפרשת "לך לך". מתרץ האור החיים: שחידוש זה שמילה דוחה את השבת, אילו הייתה התורה מחדשת אותו בפרשת "לך לך", ניתן היה לחשוב שדווקא קודם מתן תורה, כשהאבות לא קיבלו את השבת על כל חומרתה ועונשה, רק אז מילה דוחה את השבת, אך לאחר מתן תורה, שנצטוו ישראל "מחלילה מות יומת", מילה לא תדחה את השבת. לכן מחדש הפסוק שוב את חשיבות מצוות מילה, שגם לאחר מתן תורה הרי היא דוחה את השבת.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן"

הובא בספר "פרדס יוסף": שאלה נפלאה: מדוע המצורע צריך ללכת דווקא לכהן, למה לא ללוי או לישראל? הרב הקדוש רבי העניך מאלכסנדר זיע"א ביאר: משום טענת מספר לשון הרע: "וכי מה חטאתי, והרי אני אומר אלא את האמת"... לזה הצריכה אותו התורה שילך אל אהרן ובניו, כדי שילמד ממידתו של אהרן הכהן שהיה אוהב שלום ורודף שלום ושינה מדיבורו בשביל השלום, כלומר, שפעמים הרבה על האדם להמנע מלומר את האמת (אל יאמר שקר, אבל אמת אינו מחוייב לגלות כשאין צורך)... ולבעל ה"אמת" שכמותו יאמר לו הכהן באמת אתה טמא

"ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות"

חכמים אחרונים מעירים, שהמילה "צפור" היא בגמטריא "שלום". בהבאת הציפורים על ידי המצורע המיטהר יש איפוא רמז לבעל לשון הרע, שחטאו לא יכופר עד שיתקן במעשים מה שקלקל בקרב הבריות על יד השמעת דברי רכילות ולשון הרע. לפני כן גרם בפיו לפירוד לבבות בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. לכן מוטלת עליו החובה לעשות הכל כדי לתקן כל מה שפגם בחטאו ולהחזיר על כנו את השלום והאחוה בקרב הבריות...

דבר תורה לסעודה רביעית

הלכות תפילה

להתעסק בצרכיו קודם התפילה

נסיעה מחוץ לעיר קודם התפילה

אסור לאדם לעסוק בצרכיו קודם תפלת שחרית. ולכן אסור לנסוע מעיר לעיר קודם שחרית. ומכל מקום מותר לנסוע מעיר לעיר קודם שחרית כשהוא לצורך תפלה, כגון נסיעה לירושלים כדי להתפלל בכותל המערבי וכדומה.

מקלחת קודם התפילה

מותר להתרחץ קודם שהגיע זמן תפלת שחרית, שלא גזרו בזה אלא סמוך למנחה שהוא דבר המצוי. ויש אומרים דהיינו קודם עמוד השחר, אבל אחר שהגיע עמוד השחר, אין לאדם להתרחץ קודם התפלה, דסוף סוף נחשב כמו שהגיע זמן תפלה, וממילא הרחיצה היא בכלל עשיית צרכיו קודם התפלה. ואמנם אם הרחיצה מאפשרת לו להתפלל בכוונה ובנקיות הגוף, אחר שהזיע הרבה בלילה וכדומה, יש להחשיב את הרחיצה כחלק מההכנות לתפלה, ומותרת. אך לא ירבה לרחוץ עצמו בסבון, אלא ירחץ גופו מעט, ויעשה כפי ההכרח רק להסיר הזיעה והלכלוך.

דבר תורה לסעודה שלישית

פניני הבן איש חי

"כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדד ישב מחוץ למחנה מושבו"

בפסוק זה יש לכאורה כפילות ראויה יותר להכתב "טמא הוא בדד ישב" אם כן המשך הכתוב "מחוץ למחנה מושבו" למה צריך אותו? ויש לבאר שידוע הוא שהנגעים באים בעוון לשון הרע, ולכן המצורע לוקה מידה כנגד מידה: הוא שגרם פירוד בין איש לאשתו ובין אדם לחברו - יהיה עתה פרוד מאשתו ומידידיו.

לאור זאת מובן היטב יתור לשון הפסוק, התורה באה להדגיש לנו שהמצורע נענש במידה כנגד מידה, הוא גרם פירוד בן אדם לחברו ולכן כעת מחוץ למחנה מושבו הרחק ממקום היישוב של חבריו. ואל יחשוב אותו אדם אשר בו הנגע שיכול להזמין את אשתו להיות עימו מחוץ למחנה להפיג את הבדידות שלו, אלא עליו לשבת "בדד" לגמרי, בזמן שדיבר לשון הרע הפריד גם בין בעל לאשתו, לכן עליו לחוש את הטעם של בעל הנאלץ להיפרד מאשתו ובכך ימנע מלדבר שוב לשון הרע. ולכן כותבת התורה את שני התנאים האמורים "בדד ישב" בלי אשתו "מחוץ למחנה מושבו" בלא ידידיו.

"כל השונה הלכות בנ"ל יום..."

שו"ת עם
הרה"ג אורן נודית

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

שו"ת עם
הרה"ג בנימין חותה

הלכות תפילת עמידה

שאלה: מי שנמצא באמצע העמידה של לחש ונודע לו שיש פקח שעומד ליתן לו דו"ח כספי לרכבו האם מותר לעצור בעמידה וללכת להוויז את רכבו ומה הדין בכל הפסד כספי האם מותר לעצור בעמידה כדי למונעו.

תשובה: אם האדם טרוד מהדבר ואינו יכול להתפלל בכוונה רשאי להפסיק לצורך מניעת הפסד זה. אבל אם יכול להתגבר ולהמשיך להתפלל בכוונה אסור להפסיק לצורך מניעת הפסד ממון.

שאלה: הצמא מאוד באמצע שמונה עשרה האם מותר לעצור לשתות ואם יברך. תשובה: אם צמא מאוד שלא יכול להתפלל בלי השתיה יעצור וישתה ויברך בהרהור על שתייתו.

שאלה: אדם שהתפלל תפילת שמונה עשרה, ובאמצע שמע אזעקה והפסיק זמן בשיעור כדי לגמור כולה ולאחר מכן רוצה לחזור לעמידה להיכן יש לו לחזור.

תשובה: לספרדים כשהם כדי לגמור את כולה חוזר לראש. ולאשכנזים אם מחמת אונס כגון באזעקה חוזר לראש ואם לא מחמת אונס חוזר למקום שפסק.

שאלה: "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם" (ויקרא י"ד, ל"ד). נגעי הפתים באים על צרות העין וצרות העין באה מצד החמדה. והיא אם לכל המחלות ולכל העברות. ולכן בדברות שהם ה' כנגד ה', אמר לא תחמד כנגד כבד את אבי, לפי שאינו מכבד את אביו ואינו מאכילו ואינו משקהו מצד החמדה. ומי שאינו מכבד לאביו, אינו מכבד את הש"ת, לא בגופו ולא בממונו, והרי הוא ככופר בעקר (צ"ח המורה).

יהודי ירא ה' הגיע אל הגאון רבי יצחק זילברשטין שליט"א, ובקש לשאל את פיו שאלה מענינת בעניני 'כבוד אב' שהתעוררה אצלו: אבי שיחיה הנו יהודי מברגר, שהפסיק לאחרונה לעסק במלאכתו, ויושב בביתו בחסר מעש. פידוע, הפטלה מביאה לידי שעמום ועברות חמורות (קפבות נ"ט). וגם עלה בלבי חשש שחלילה השעמום יזיק לפעילות מחו וילכח זכרונו.

והנה, אני עוסק ביהלומים, וחשבתיו לעצמי, האם אוכל למצא עסוק כל שהוא לאב, וכך יתמלא יומו בעשיה וספוק.

ובכן, פניתי אליו וספרתי שאני מקבל מדי יום מעטפות רבות, שבתוכן יהלומים, וקורה לפעמים, שאבן קטנה, נשאת מחסר שימת לב במעטפה, ומדבר כמובן בהפסד רב. שאלתי את אבא, האם יהיה מענין לבוא ולעסק במלאכת בדיקת המעטפות, ולחפש היטב בכל מעטפה האם נשכחה שם סחורה. אבא הסכים בשמחה.

כך פיום הראשון מצא בכמה מעטפות יהלומים או חלקי יהלומים, והדבר גרם לו לקורת רוח מרבה. בהמשך הימים, כשמצא עוד ועוד אבנים יקרות, הוא החל להעיר לי

בקול רם. פיום המצב הגיע לכך, שבכל פעם שמוציא הוא איזו אבן קטנה, הוא מגיע אלי כשכלו רותח, ושופך עלי קיתונות של גערות: "איזה מן מפזר ורשולן אתה, כיצד אינך שם לב לאבנים היקרות הללו!", וכך מוסיף לגער בי בכל פעם ופעם, לעיני שאר העובדים.

וכיצד באמת קורה שהאבנים נשארות במעטפות? - התשובה היא - שאני בעצמי הוא זה שמטמין אותן שם, בפנות ובסדקים, וזאת על מנת שלאבא תהיה "עבודה", כי אלולא הייתי נוהג כך, מן הסתם שפבר מהיום הראשון, היה הוא מבין שאין לו מה לעשות בשורות הקברה...

פעת ברצוני לשאל, האם יש פגם כל שהוא במעשי, כי אולי אני מכשיל את אבי שיחיה בעון הפס; וכמו כן שמה אני גורם לאחרים (שאני מנדעים להצגה' שמתרחשת כאן) לחשוד בי שאני עושה מלאכתי נאמנה, ומזלזל בפחורה (שלא תמיד שכת לי)...

תשובה:

בענין הפס, הבן לא מכשיל כלל את אביו, כי פסו של האב מצדק, וראוי לכעס על בן המאבד ממונו בידים כשטוה ('המאבד מה שנותנים לו', חגיגה ד'). וגם כמה שמתבזה הבן בפני אחרים, אין כל בעיה, ואדרבה הדינאות הן מתנה וכפרה נפלאה עבור האדם...

אולם, בעיה אחרת קימת כאן, והיא הצער שגורם הבן לאביו, שמגלה בכל פעם כי הבן שגדל וטפח, מתבזה כשטוה המאבד מה שנותנים לו, ושוכח אבנים יקרות מאד במעטפות, והדבר בודאי מסב לאב עגמת נפש.

ולכן, ימנע הבן מתחבולת הטקנת האבנים הגורמת צער לאביו, ויחפש אחר עצה אחרת להוציא מתייבטלה

שאלה: אדם שמוציא שבת לפי זמן ר"ת, וחושש שאם יחכה עד זמן ר"ת כדי לעשות הבדלה הילדים יירדמו. ויש לפניו ב' אפשרויות: א. לעשות הבדלה ללא אש. ב. להדליק את נר ההבדלה לפני זמן ר"ת, מה מבין האפשרויות עדיף?

תשובה: הנוהג להוציא שבת כדעת ר"ת, ורוצה להבדיל מיד בזמן צאת הכוכבים של הגאונים כדי שלא ישנו הקטנים, אם יש לו מי שידליק עבורו את הנר (כגון שנוהג כדעת הגאונים או קטן), ידליק הנר על ידו. ואם אין לו מי שידליק הנר, נכון יותר שיכין לו נר נשמה מערב שבת שיהיה מוכן להבדלה מיד בזמן צאת הכוכבים כדעת הגאונים, בלא שיצטרך להדליק בעצמו הנר. ואם אין לו נר ואין לו מי שידליק עבורו, יותר נכון שיבדיל ללא נר, מאשר ידליק הנר בשינוי בזמן הגאונים, לפי שנראה כמזלזל בשבת למה שנוהג להחמיר כדעת ר"ת, ויברך על הנר אחר שגיע זמן ר"ת.

אולם ברבע שעה לפני זמן ר"ת יוכל להדליק בעצמו וטוב שידליק אז בשינוי.

שאלה: אדם שנוהג להוציא שבת בזמן רבנו תם, ועושה הבדלה לפני זמן ר"ת, האם רשאי לאכול אחר הבדלה?

תשובה: אדם שנוהג להוציא שבת בזמן רבנו תם, ועושה הבדלה לפני זמן ר"ת, רשאי לאכול אחר הבדלה קודם זמן יציאת השבת כדעת ר"ת.

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מידה מרים
בת רחל

לדפואה שלימה

יוליה בת לדיסה
דוד בן שטיאנה
סולטנה
בת פרחא

לדפואה שלימה

מדי בת דחל
דוג'ה סלומון
בן דבקה
חנה בת חפסה
תנצבה

לדפואה שלימה

גרציה לוי
בת מזל טוב
ינית בת רחל
טינה בת אסתר
תנצבה

לדפואה שלימה

לאה בת
סוליקה דביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

הלכות ספירת העומר

הלכות ספירת העומר

מחלוקת בדין מצוות ספירת העומר

נחלקו הראשונים אם מצות ספירת העומר היא מצוה אחת המתמשכת על פני ארבעים ותשע יום, וזה מה שנאמר בתורה: תמימות (שלימות) תהיינה, וממילא אם שכח לספור במשך לילה ויום אחד חיסר במצוה ואינו יכול להמשיך ולברך על הספירה, אלא סופר קלל ברכה, מכיין שאין כאן תמימות. או שמצוות ספירת העומר היא מצוה בפני עצמה בכל לילה, וגם אם אדם פיסס לילה ויום אחד יכול להמשיך ולספור בלילות הבאים בברכה.

בעל הלכות גדולות דייק מתיבת "תמימות" שכל ימי ספירת העומר - מא' עד מ"ט לעומר - הם מצוה אחת ארוכה, ולכן אם שכח לספור ספירת העומר יום אחד, הפסיד את המצוה ולא ימשיך לספור בברכה, כמו שרשרת שאם חוליה אחת נקרעה היא כבר לא שרשרת.

דעת רוב הראשונים, ובכללם התוספות במסכת מנחות (סו. סד"ה זכר:) וכן הרא"ש: שמצוות ספירת העומר כל יום היא מצוה בפני עצמה, וזה הטעם שמברכים כל יום על ספירת העומר, ולכן אפילו שכח לספור יום אחד יכול להמשיך לספור בברכה.

לא ספר לילה ויום

ולכן להלכה: אם שכח או הזיד ולא ספר ספירת העומר אפילו רק לילה אחד, אינו יכול יותר לברך על ספירת העומר מהלילה שלאחר

מכן והלאה, אלא יספור בלא ברכה. דספק ברכות להקל.

וכן אם טעה ומנה מספר אחר, (כגון שנמצא ביום שלושה ימים לוומר וספר ארבעה ימים לעומר או שני ימים לעומר) ולא נזכר עד הלילה הבא, אינו יכול לספור עוד בברכה.

וכל זה כששכח לספור **לילה ויום**, אבל אם נזכר ביום יספור המנין של אותו יום בלא ברכה, ושוב יוכל לספור בלילות שלאחר מכן בברכה, והוא הדין אם שכח כמה לילות ובכל פעם נזכר ביום וספר בלי ברכה חוזר וממשיך לספור מכאן ואילך בברכה.

מסתפק אם ספר ספירת העומר

אדם שרוצה לספור ספירת העומר, ומסופק אם בלילה וביום הקודמים ספר את ספירת העומר או לא, אף על פי שאם לא ספר כלל אינו יכול להמשיך ולברך על הספירה, אם הוא מסופק אם ספר או לא ספר, יכול להמשיך ולספור בברכה, מכיין שזה נקרא ספק ספיקא, ספק ראשון אם הלכה כדעת התוס' שכל יום מצווה בפני עצמה וממילא יכול להמשיך ולספור בברכה. וספק שני שיכול להיות שאתמול ספר (שהרי הוא מסופק) ואם כן יכול להמשיך ולספור בברכה.

וכן אם שכח לספור לילה ויום, ונזכר בזמן בין השמשות של יום לאחר מכן, יספור את העומר מיד בלי ברכה, ולאחר מכן ימשיך לספור בברכה, (מכיוון שגם דין זה הינו ספק ספיקא, ספק ראשון אם הלכה כדעת תוס' וספק שני אם זמן בין השמשות הינו יום או לילה) ויקפיד מכאן ואילך לספור את העומר רק לאחר צאת הכוכבים.

צדיקים במיתתם קרויים חיים

דבק בו הכינוי "רבי יצחק אל-פסי" - הרי"ף.

הרי"ף זכה ללמד בישיבת לוסנה במשך 15 שנים נוספות, עד גיל 90. בשנים האלו לימד את רבי יהודה הלוי, רבי יוסף אבן מיגש, רבנו אפרים ורבי ברוך בן יצחק, שנעשו כל אחד מהם לגדולי ומאורי הדור הבא.

אך בעיקר התפרסם הרי"ף לדורות בזכות חיבורו "הלכות רב אלפס", ובו תמצת את מסקנות ההלכה מכל חלקי התלמוד הנוגעים למעשה. פירושים רבים נכתבו על הלכות הרי"ף.

לצד הרמב"ם והרא"ש, הרי"ף הוא אחד משלשת עמודי ההוראה שעליהם השתית ר' יוסף קארו את פסיקתו בשולחן ערוך, המהווה את אחד היסודות החשובים בהלכה מאז שנכתב.

בחודש איר תתס"ג, בדיוק לפני 921 שנה, נפטר רבנו יצחק אלפסי בשיבה טובה בלוסנה, ושם גם נקבר למנוחות עולם. זכותו תגן עלינו.

הוא חי בתפר שבין תקופת הגאונים לתקופת הראשונים. וחתם את תקופת הגאונים, לכן יש המכנים אותו "גאון", כיוון שלא היסס לחלוק על הגאונים.

הרי"ף נפטר בי' באייר ד'תתס"ג והוא בן 90.

אי"ה ביום חמישי י' אייר יום הילולתו זי"ע.

רבי יצחק אלפסי הרי"ף

הרי"ף נולד בעיר קלעת חמאד באלג'יר.

יצחק, שבאותו זמן לא כונה אלפסי, גדל וזכה ללמוד בישיבת קירואן שבתוניסיה הסמוכה, באופן יחסי, שם למד מפי הגאונים רבי נסים גאון ורבי חננאל בן חושאל, שעברו לתוניסיה עקב הידלדלות יהדות בבל ורדיפות וגזרות שעברו עליה. במשך שנים הגה בתורה ונעשה גדול, ואף שימש כדיין בעיר פס, שעל שמו נקרא בהמשך אל-פסי.

אך באזור מגוריו לא היו תלמידי חכמים רבים, והוא לא זכה להעמיד תלמידים ראויים לציון. רבי יצחק הגיע לגיל 75, גיל שבאותם ימים לא רבים זכו להגיע אליו. באחד הימים הגיעו אליו לדין כמה מאנשי העיר, והוא פסק לטובת אחד הצדדים, בהתאם להלכה. הצד שחויב היה איש אלים, והוא יצא נגד הרב הישיש בכמה עלילות למלכות.

רבי יצחק, שראה כי אם יישאר במקומו הוא עתיד להיאסר או אפילו להיענש בעונשים חמורים, עזב בצער את עירו והגיע לקורדובה שבספרד. קורדובה היתה מלאה בחכמים ובסופרים, וחכמי המקום הכירו בגדולתו של הרב ממרוקו, ומינו אותו לראש ישיבת לוסנה, עם פטירת רבי יצחק אבן גיא. שם

לדפואה שלימה

חנינה חנה בת דחל
סיגל בת חנינה חנה

לכרבה והצלחה

אליה אבנר
בן רבקה
אבישי מיכאל
בן רבקה

לכרבה והצלחה

מרדכי ויפה
מודנו וב"ב
ליאור זשיר
מודנו

לכרבה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון רבקה
חודיה לוי

לכרבה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מירי)
בת דות

